

ISSN 2738-4217

junij 2021
število 19

Glasilo 72. brigade Slovenske vojske

PRAVA SMER

Celjski
vitez

SKUPAJ ZMOREMO VIRIBUS UNITIS

Podpolkovnik
GREGOR HAFNER
poveljnik 20. pehotnega polka

Spoštovani,

Veseli me, da ste se odločili prebrati ali vsaj prelistati publikacijo 20. pehotnega polka, ki smo jo poimenovali Celjski vitez. To je ena redkih takih publikacij v skoraj treh desetletjih obstoja celjskega bataljona v samostojni Republiki Sloveniji. V tem času se je nabralo izjemno veliko pisnega in slikovnega gradiva, ki bi ga veljalo objaviti. Zaradi omejitve obsega smo morali opraviti precejšen izbor vsebin. Zato smo se odločili, da glasilo oblikujemo tako, da bodo bralcu predstavljene zgodovina in tradicija celjskega bataljona ter njegove pomembnejše dejavnosti oziroma dosežki. Nekaj vsebine je namenjene zgodovini celjske vojašnice, ki je »drugi dom« pripadnikov celjskega bataljona že od leta 1992. Zadnji del glasila pa daje bralcu vpogled v trenutne dejavnosti 20. pehotnega polka.

Čeprav je glasilo najprej namenjeno sedanjim in nekdanjim pripadnicam in pripadnikom 20. pehotnega polka, njihovim družinskim članom in prijateljem ter pripadnikom preostalih enot, nastanjenih v Vojašnici Franca Rozmana - Staneta, je naša ambicija, da ga razdelimo tudi ključnim predstavnikom domicilnih občin polka. Ena od posledic ukrepov za preprečevanje širjenja epidemije v preteklem letu in pol je zmanjšanje dejavnosti na področju civilno-vojaškega sodelovanja in drugih oblik srečanj med pripadniki polka in lokalno skupnostjo, pri čemer so bili osebni stiki predvsem omejeni na telefonske pogovore. Trenutno se epidemiološka slika izboljšuje, ne vemo pa, kakšne bodo razmere v prihodnjih mesecih. Celjski bataljon je vedno veljal za enoto, ki vzorno sodeluje z lokalnimi skupnostmi, veteranskimi in domoljubnimi organizacijami v svojem domicilu. Glasilo je eden od načinov, s katerimi želimo doseči naše prijatelje in partnerje v lokalnih skupnostih in jih informirati o našem delu in dejavnostih ter vsaj v obliki pisanega besedila in slikovnega gradiva ohranjati stik z njimi. Da bi dosegli čim več bralcev, je Celjski vitez objavljen tudi v elektronski obliki, in sicer na spletnih straneh Digitalne knjižnice Ministrstva za obrambo Republike Slovenije ter spletnem portalu www.postanivojak.si.

Pri zbiranju podatkov in slikovnega gradiva za pripravo prispevkov smo se oprli na pisne vire, veliko gradiva pa so nam priskrbeli sedanji in nekdanji pripadniki celjskega bataljona. Za nesebično pomoč in posredovano gradivo se posebej zahvaljujem brigadirju (v pokoju) Vojtehu Mihevcu, prvemu poveljniku »celjskega bataljona«, polkovniku (v pokoju) Ivanu Zoretu, drugemu poveljniku bataljona, in brigadirju (v pokoju) mag. Viktorju Krajncu, nekdanjemu poveljniku 8. pokrajinskega štaba Teritorialne obrambe Zahodnoštajerske.

Obilo zadovoljstva pri prebiranju Celjskega viteza. ■

5 Zgodovina
in tradicija

10 Proših
30 let

16 Operacija Odboj
in usposabljanje

17 Oznake

18 Misije

19 Medalje

Uvod poveljnika 20. pehotnega polka

Besedilo: Gregor Hafner
Fotografija: Luka Mitrović

Pripadniki celjskega bataljona smo izjemno ponosni na dosežke naše enote, zgodovino naše vojašnice in širšega celjskega območja. Glasilo smo pripravili, ker si ga pripadnice in pripadniki, tako nekdani kot sedanj, zaslužimo. Bogata preteklost vojašnice in odmevni dosežki enote so dodaten argument za pripravo Celjskega viteza. Prepričani smo, da bomo tako prispevali k poznavanju naše enote in celjske vojašnice, utrditvi identitete enote in razumevanja pomena ter vloge celjskega bataljona pri izpolnjevanju skupnih ciljev Slovenske vojske. V tej povezavi je v našem glasilu posebej omenjena celjska vojašnica, danes poimenovana Vojašnica Franca Rozmana - Staneta. V njej je celjski bataljon nastanjen od svojega nastanka leta 1992, najstarejše stavbe v vojašnici pa so prežete z več kot 130-letno tradicijo vojaštva. Celjska vojašnica je ena najstarejših še delujočih vojašnic v Republiki Sloveniji. To neposredno prispeva k ohranjanju vojaške tradicije naše enote in slovenske vojaške zgodovine.

Izdaja glasila se časovno ujema s 30. obletnico osamosvojitvenega procesa Republike Slovenije, ki predstavlja prelomno obdobje za slovenski narod in našo državo. To je razlog več, da se v večini vsebine vračamo h koreninam. Vemo, da poznavanje lastne preteklosti utrjuje kolektivno in individualno samozavest ter pripadnosti enoti. Hkrati se zavedamo, da je treba živeti v sedanjosti in načrtovati za jutrišnji dan. Pogumna dejanja naših predhodnikov, v najmračnejših trenutkih izkazano vojaško tovarštvo in njihovo neuklonljivo domoljubje nas, pripadnike celjskega bataljona, navdihujejo za požrtvovalno služenje domovini, nam dajejo moč pri odločanju, nas napajajo z vztrajnostjo pri spoprijemanju z izzivi in nam vlivajo upanje v prihodnost.

Zaradi večletnega kadrovskega zmanjševanja 20. pehotnega polka, najbolj zaradi potreb pri vzpostavitvi Bataljonske bojne skupine 72.

brigade, sodelovanja v mednarodnih operacijah in na misijah ter povečanega obsega operativnih nalog smo morali kolektivno usposabljanje skoraj povsem ustaviti in konsolidirati polk. Sprejeti sem moral težko odločitev, na podlagi katere smo 3. pehotno četo, ki je bila do pred kratkim nastanjena v vojašnici v Murski Soboti, premestili v Vojašnico Franca Rozmana - Staneta, pripadnike čete pa prerazporedili v druge podenote 20. pehotnega polka oziroma rodovski bataljon 72. brigade. Z vsakim koncem pa se začenja tudi nekaj novega. Pripadniki 3. pehotne čete so okrepili 1. in 2. pehotno četo in tako omogočili kolektivno usposabljanje, čeprav le na oddelčni ravni. Naj bo to izhodišče za zadnji vsebinski sklop našega glasila.

V zadnjih mesecih se je 20. pehotni polk kadrovsko povečal tudi z novimi vojaki. Verjamem, da lahko tako usmeritev pričakujemo tudi v prihodnje. V sodelovanju z Upravo za obrambo Celje smo uspešno uveljavili koncept enovitega vstopa novih pripadnikov v Slovensko vojsko, ki kaže odlične rezultate. Zanimanje za vključitev v Slovensko vojsko v različnih oblikah služenja se povečuje. Tudi odziv pripadnikov prostovoljne pogodbene rezervne sestave na vpoklic za opravljanje vojaške službe v miru je letos izjemno visok. To nam je omogočilo usposabljanje iz bojnih postopkov in taktičnih kolektivnih nalog. S trdim delom na vseh funkcijskih področjih nam je uspelo vzpostaviti pogoje za to, da se lahko bolj posvetimo eni od naših temeljnih nalog – usposabljanju. Ob pogumu, vztrajnosti, pozitivnosti in odločnosti celjskih viteзов, ki temeljijo na bogati vojaški tradiciji »celjskega bataljona«, se lahko v prihodnje veselimo novih dosežkov.

Pogumno naprej, CELJSKI VITEZI! ■

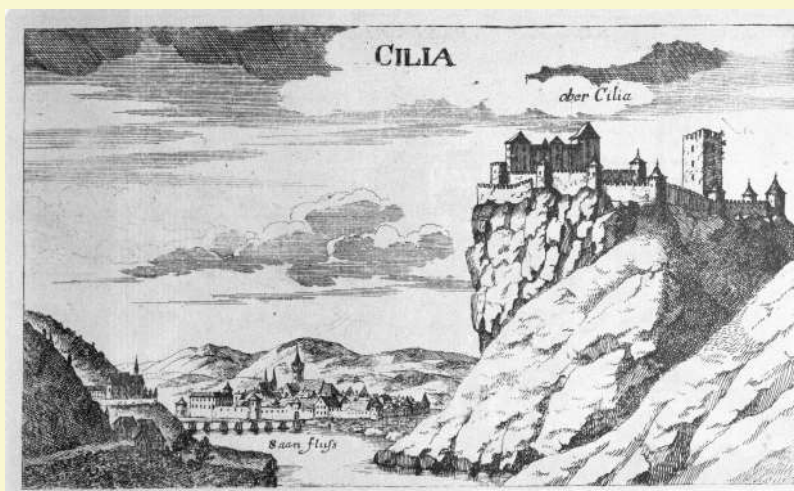
Zgodovina in tradicija celjskega bataljona in vojašnice

Besedilo: Gregor Hafner in Marko Močnik
Fotografija: Arhiv 20. pehotnega polka

Celje in celjska vojašnica, dom 20. pehotnega polka, imata bogato vojaško zgodovino, s katero se poleg Celjanov ponašamo tudi pripadniki celjskega bataljona¹ in pripadniki preostalih enot, nastanjenih v vojašnici. Korenine celjskega bataljona so vraščene v zidove starega celjskega gradu in temelje stavb vojašnice, zgrajenih v času avstro-ogrske monarhije. Čeprav je bilo vojaštvo na Celjskem močno prisotno že v času Rimljanov,² pripadniki celjskega bataljona utemeljujemo svojo tradicijo na spretnosti in častnih dejanjih celjskih vitezov, srčnosti zavednih Slovencev v 87. pešpolku ter domoljubju in pogumu Maistrovih borcev, partizanov med drugo svetovno vojno in veteranov osamosvojitvene vojne za Slovenijo leta 1991. Pripadnike celjskega bataljona s temi predhodniki povezujejo nevidne niti vrednot, ki so skupne vsem bojovníkom in krasijo vsakega borca posebej, ne glede na to, ali v boju uporablja meč, sulico, repetirko ali najmodernejšo avtomatsko puško. Poleg tega nas njihovi odmevni dosežki navdihujejo s samozavestjo.

Srednji vek je območje današnje Slovenije močno zaznamovala uspešna vladarska dinastija Celjskih knezov, ki je imela oblast nad velikim delom slovenskega in delom hrvaškega ozemlja. Žovneški gospodje, katerih poreklo ni natančno znano,³ so predniki mogočnega rodu Celjskih grofov. Žovneški, ki so najprej prejeli grofovski naslov, pozneje pa še knežjega, so si za prestolnico izbrali Celje. Njihov vzpon se je začel po letu 1278, ko so se postavili na stran Habsburžanov v bitki pri Dürnkrutu proti češkemu kralju Otokarju II. in v vojni proti goriško-tirolskim gospodom v bojih za češko krono. Po bojih za češko krono so v upravo prejeli zasedena posestva Goriško-Tirolskih v porečju Savinje. Po izumrtju rodbine grofov Vovbrških, leta 1322, so pridobili njihovo posest in s tem Celje, ki je tako postalo nov rodbinski sedež. Velik porast posesti so dosegli Celjski grofje, ko je vodstvo rodbine prevzel Herman II. Ta je leta 1396 rešil cesarja Sigismunda Luksemburškega pred smrtjo v boju

z Turki pri Nikopolju. Zaradi zaslug je Sigismund Hermanu II. podelil nove posesti in mu dodal še naslov zagorskega grofa. Leta 1436 je cesar Sigismund Luksemburški Celjske grofe povzdignil v državne kneze Rimsko-nemškega cesarstva in jih tako razvezal odvisnosti od Habsburžanov ter omogočil nastanek Celjske kneževine. Z umorom Ulrika II. Celjskega leta 1456 je celjska rodbina izgubila zadnjega moškega potomca, celjsko posest pa so po krajši vojni prevzeli Habsburžani. Celjski knezi in njihovi vitezi so v srednjeveškem obdobju tudi z vojaškega vidika pustili na našem ozemlju izjemen pečat. Večkrat so se izkazali v bojnih pohodih proti Prusom in Turkom. V spomin na bogato zgodovino Celjskih grofov in knezov so v grb Republike Slovenije, pa tudi v zastavo in znak 20. pehotnega polka, heraldično umeščene tri šestkrake zlate zvezde. (Žerič, 2011, in Orožen, 1971.)

Podobno kot v viteških vrlinah Celjskih grofov v srednjem veku smo pripadniki celjskega bataljona svoj vzor našli tudi v pogumu pripadnikov celjskega 87. pehotnega polka takratne avstro-ogrske vojske. 87. pehotni polk s sedežem nabornega območja v Celju⁴ je bil ustanovljen leta 1883. V polku je vseskozi služil visok delež Slovencev, zato je veljal za »slovenski polk«.

¹ »Celjski bataljon« je pogosto uporabljen neuradni naziv pehotne enote ravni bataljona oziroma polka s sedežem v vojašnici v Celju.

² O vojski v rimski Celeji govori starodavna legenda, katere izvirni zapis je v latinskem jeziku. Navaja, da je bila Celeja nekoč med dvaindvajsetimi mesti takratne nadškofije v Laureaku (ob Donavi) resnično najbolj slavno, po bogastvu najpomembnejše, najštevilčnejše po prebivalcih, najmočnejše po orožju in najslavnejše po plemenitih plemičih. Imela je znamenite stolpe in dobro izurjeno vojsko, da bi jo lahko imenovali za drugo Trojo. (Orožen, 1971.)

³ Zelo verjetno je, da so potomci karantanskih slovenskih prednikov. (Orožen, 1971.)

⁴ V avstro-ogrski vojski je veljala splošna vojaška obveznost za vse moške, stare od 21 do 42 let. Naborniki so bilo v enote avstro-ogrske vojske vključeni glede na krajevno pripadnost. Tako so bili v 87. pehotni polk vpoklicani fantje iz celjskega, brežiškega, konjiškega, slovenjgraškega, ljubotemskega in ptujskega okraja. (Jedlovčnik, 2017.)

Med svojim 35-letnim obstojem je večkrat menjal kraje, kjer je bil nastanjen. V Celju je bil od leta 1888 stalno razporejen⁵ en bataljon polka (Jedlovčnik, 2017). Dva njegova polkovna bataljona sta se udeležila dveh mirovnih misij: na Kreti (1897/1898) in v Skadru (1913/1914). Med prvo svetovno vojno so se pripadniki polka bojevali na vzhodnem, balkanskem in italijanskem bojišču. Leta 1914 je bila večina polka poslana v Galicijo, kjer so utrpeli velike izgube. Po vstopu Italije v vojno maja 1915 so bili ti bataljoni prestavljeni na soško fronto, vendar je bil spomladi leta 1916 polk premeščen na Južno Tirolsko, jeseni pa ponovno na soško fronto. Leto 1917 je bilo na soški fronti leto krvavih bitk, v katerih je sodeloval tudi celjski 87. pehotni polk. Njegovi borci so se odlikovali v bojih za Škabrijel (Sveti Gabrijel), vzpetino blizu Nove Gorice, ki je predstavljala pomembno odporno točko obrambne črte. Enotam 87. polka ga je uspelo obraniti, čeprav je to zahtevalo velike izgube. V 11. soški bitki, ki je trajala od 17. avgusta do 12. septembra 1917, je 87. pešpolk po nekaterih zgodovinskih zapisih »... uspešno preстал najhujši boj, kar jih je kadarkoli bojevala katerakoli avstrijska enota«. Po preboju soške fronte konec oktobra 1917 je polk nadaljeval boje proti Italijanom in njihovim zaveznikom ob reki Pijavi. Z razpadom Avstro-ogrske ob koncu prve svetovne vojne je tudi 87. pešpolk razpadel na slovenski in nemški del. To se je zgodilo že med vrnitvijo enote iz Italije v Celje. Narodno zavedni slovenski vojaki, podčastniki in častniki so zvestobo prisegli Narodnemu svetu. Tako je iz ostankov nekdanjega 87. pešpolka nastal Celjski pešpolk kot sestavni del slovenske vojske v Državi Slovencev, Hrvatov in Srbov (SHS). Pripadniki polka, med katerimi je bil tudi Franjo Malgaj, so imeli pomembno vlogo pri bojih za severno mejo. Odločno so priskočili na pomoč generalu Rudolfu Maistru. Malgaj je skupaj z okrog tristo možmi zasedel Mežiško dolino, Pliberk in Velikovec. Takrat je Rudolf Maister v Mariboru razorožil Nemcem zvesto zeleno gardo in pri tem mu je pomagal tudi oddelek celjskih prostovoljcev. Kmalu so zasedli tudi Celovec. Malgaj je svoje borce okrepil z nekaj dodatnimi oddelki. Celjski bataljon je 28. maja 1919 zmagal v pomembni bitki v Črni na Koroškem. (Jedlovčnik, 2017.) V Kraljevini Srbov, Hrvatov in Slovencev (SHS) je bil

v Celju sedež vojnega okraja, v Vojašnici kralja Aleksandra⁶ (današnji Vojašnici Franca Rozmana - Staneta) pa je bila nastanjena motorizirana četa. Fotografija iz leta 1919 prikazuje postroj te čete.

Na mestu današnje Vojašnice Franca Rozmana - Staneta je celjska občina leta 1890, torej v obdobju avstro-ogrske monarhije, zgradila vojašnico, ki je obsegala veliko večnadstropno stavbo, vadišče, dva stanovanjska bloka za častnike, nekaj vojaških upravnih objektov in konjski hlev. Poleg vojašnice je bila leta 1897 postavljena vojaška bolnišnica, ki so jo uporabljali tudi za tako imenovano »komando mesta«. (Orožen, 1957.) Nekaj stavb, skupaj z osrednjim objektom vojašnice, se uporablja še danes.

⁵ V tem obdobju so bili vojaki nastanjeni v »grajski vojašnici« (nekdanji spodnji grad Celjskih grofov). Pozneje se je vojašnica imenovala Vojašnica kralja Petra I, nato pa Šlandrova vojašnica. Poleg tega je leta 1884 Društvo za nastanitev vojakov v današnji Gregorčičevi ulici zgradilo Šemalsko vojašnico (današnji zdravstveni dom). (Orožen, 1974.)

⁶ V Celju je bilo za nastanitev vojaštva v različnih zgodovinskih obdobjih uporabljenih več vojašnic, ki so bile tudi različno poimenovane glede na obliko državne ureditve in politično oblast. Zato velja zapisati še nekaj o poimenovanju današnje Vojašnice Franca Rozmana - Staneta. V tej vojašnici je bil leta 1894 nastanjen bataljon deželne brambe avstro-ogrske vojske, zato se je vojašnica imenovala »domobranska« (Orožen, 1974). Ta naziv izhaja iz namena in vloge bataljona v organizacijski sestavi avstro-ogrske vojske v monarhiji in seveda nima nič skupnega z domobranstvom na Slovenskem v drugi svetovni vojni. V obdobju obstoja Kraljevine Srbov, Hrvatov in Slovencev je vojašnica nosila ime Vojašnica kralja Aleksandra.

Celje je bilo pred drugo svetovno vojno eno večjih slovenskih industrijskih, obrtnih in trgovskih središč, celotna regija pa je bila gospodarsko slabo razvita. Na Celjskem ni živelo veliko Nemcev, toda njihova gospodarska moč je bila velika. V njihovi lasti je bilo več različnih podjetij. Tako so Nemci na Celjskem okupacijo pričakali dobro pripravljeni in odlično organizirani. Nemška vojska je v Celje vkorakala 11. aprila 1941. Takoj po prihodu so odstranili jugoslovansko upravo in vzpostavili svojo politično, civilno in policijsko upravo. Že v prvem mesecu okupacije je bilo v Celju in okolici aretiranih več kot petsto ljudi. Večina zapornikov je bila skupaj z družinami sredi leta 1941 izseljena v Srbijo in na Hrvaško, njihovo premoženje pa je bilo zaplenjeno. Skupno naj bi bilo s Celjskega izgnanih okrog 3700 ljudi. Otroke in mladino so vključevali v organizacijo Nemške mladine. Moške med 18. in 45. letom starosti pa so vključevali v pomožne vojaško-policijske enote, čemur je sledil vpoklic v vojsko. Tistim, ki se na mobilizacijo ne bi bili odzvali, so zagrozili, da bodo njihove družine izgnali ali odpeljali v koncentracijska taborišča. Skupaj naj bi bilo s Celjskega mobiliziranih pet tisoč moških, od katerih jih je 670 padlo.

Pogum Štajercev in Celjanov, ki so se med prvimi uprli okupatorjevemu krutemu režimu, in pozneje formiranih partizanskih enot na Celjskem ima posebno mesto v zgodovinskem spominu celjskega bataljona. Odporniško gibanje je bilo na Štajerskem organizirano že v prvih mesecih okupacije.⁷ Pri tem je treba omeniti Slavka Šlandra (vodil je priprave na vstajo in narodnoosvobodilno gibanje na Štajerskem), Miloša Zidanška (glavni organizator partizanskih enot na Štajerskem in član glavnega poveljstva partizanskih čet za Štajersko), Franja Vrunča (prvi komandant celjske čete) in Petra Stanto - Skalo (organizator osvobodilnega gibanja in prvi politični komisar celjske partizanske čete). (Požun, 1976 in Kregar, 2009.) Odporniško gibanje je izvajalo predvsem sabotaže in propagandne akcije. Na organizacijo odpora je okupator odgovoril z nasiljem. Ne glede na povračilne ukrepe okupatorjev se je odporniško gibanje obdržalo v Celju vse do pomladi 1942, ko je okupator vdrl v odporniško mrežo in jo uničil, njene člane pa večinoma pobil.

⁷ Priprave na bližajočo se dogodka druge svetovne vojne so se začele že v drugi polovici tridesetih let 20. stoletja z antifašističnimi shodi. V okolici Celja sta bili skrivaj organizirani prvi konferenci Komunistične partije Slovenije. Prvo je organiziral Slavko Šlander v Šmiglovi zidnici nad Grajsko vasjo leta 1938, ki se je je udeležil tudi Josip Broz - Tito.

Drugo je vodil Edvard Kardelj, organizirana pa je bila v Joštovem mlinu v Medlogu leta 1940. (Orožen, 1980, in Kregar, 2009.)

⁸ Stari pisker je bil med okupacijo Štajerske zloglasna jetnišnica in mučilnica. V zgodovino se je zapisal kot prizorišče pobijanja zavednih Slovencev. (Kregar, 2009.)

Poleti 1941 so nastale prve partizanske čete (Celjska, Savinjska, Šaleška ...). Prve čete so imele v spopadih z Nemci ali zaradi izdaj velike izgube in so bile povsem uničene. Zavedati se je treba, da so bile razmere za partizansko bojevanje težke. Nemški okupator se je v tistem času zdel nepremagljiv. Posamezniki pa so z odhodom v partizane ogrozili tako svoje življenje kot življenja svojih najbližjih. Septembra 1942 so se partizanske enote na Celjskem spet povečale. Ustanovljeni so bili štirje bataljoni. Sledili so novi spopadi z nemško vojsko. Nemci so v boju ujete in pobite partizane sramotilno vodili po ulicah. Hitrejši razmah partizanskega gibanja se je začel pomladi leta 1944, po prihodu XIV. partizanske divizije na Štajersko. Večalo se je število partizanskih enot in članov. Povečala se je celotna odporniška organizacija (zdravstvo, bolnišnice, propaganda, kurirska služba ipd.). Poleti 1944 so nastala tri večja strnjena partizanska osvobodena ozemlja: na Pohorju, v Zgornji Savinjski dolini in na Kozjanskem. Pozimi 1944/1945 je sledila nova nemška ofenziva, ki je povzročila nov val aretacij, zapiranj in streljanj talcev. Številne so zaprli v Stari pisker. V noči s 14. na 15. december 1944 je skupina šestih celjskih aktivistov, preoblečenih v nemške uniforme, s pomočjo zaporniškega paznika osvobodila zapornike Celjskega piskra⁸.

V zadnjih dneh druge svetovne vojne se je skozi Celje pomikala nepregledna množica umikajočih se nemških in kvizlinških vojakov ter civilistov. 10. maja 1945 pa so ob navdušenem sprejemu celjskega prebivalstva v mesto vkorakale prve večje partizanske enote. Celje je bilo tudi uradno osvobodeno in na svoje domove so se postopoma začeli vračati pregnanci, taboriščniki, mobiliziranci in drugi razseljenci. Po petletnemu trpljenju in več kot tisoč smrtnih žrtvah so prebivalci Celja ponovno svobodno zadihali in z veliko vero v lepšo prihodnost začeli obnavljati domovino.

V obdobju nekdanje skupne države, Socialistične federativne republike Jugoslavije (SFRJ), so v celjski vojašnici služili naborniki iz vseh republik nekdanje Jugoslavije. Nabornike so napotovali na služenje vojaškega roka praviloma v druge republike. To je bil namenski proces, da bi se utrjevala ena od temeljnih idej v Jugoslaviji – bratstvo in enotnost. Celjska vojašnica se je sprva imenovala Vojašnica maršala Tita, pozneje pa je bila preimenovana v Vojašnico Jožeta Meniha - Rajka⁹. To ime je nosila vse do osamosvojitvene vojne leta 1991. Tako kot številni Slovenci so tudi Celjani v prelomnih dogodkih osamosvojitvenega procesa in osamosvojitvene vojne še enkrat pokazali izjemno enotnost, narodno zavest, domoljubje in pogum. Maja 1990 izdan ukaz takratnega poveljnika TO Slovenije, generala Hočevarja, o oddaji orožja in streliva Teritorialne obrambe (TO) na čuvanje v vojašnice JLA, je povzročilo buren odziv večine občinskih štabov TO in javnosti. Vodenje in poveljevanje v TO je bilo začasno prekinjeno oziroma negotovo, zato so na republiški ravni v strogi tajnosti začeli projekt Manevrske strukture narodne zaščite (MSNZ). V celjski pokrajini je organizacijske priprave narodne zaščite vodil Štefan Šemrov¹⁰. Ko je bil 3. oktobra 1990 za novega poveljnika TO za Zahodnoštajersko pokrajino imenovan mag. Viktor Krajnc, ga je Šemrov v celoti seznanil s projektom MSNZ. Skupaj sta nadaljevala dejavnosti vse do oblikovanja novega 8. pokrajinskega štaba za TO s sedežem v Celju (8. PŠTO) decembra leta 1990. Prvi meseci leta 1991 so potekali v znamenju reorganizacije TO, spremljanja aktivnosti JLA, preverjanja pripravljenosti 8. PŠTO za delovanje po načrtu uporabe,

usposabljanja enot TO, priprav na morebitno obrambo slovenskih meja, oblikovanja območnih poveljstev TO, sodelovanja z UNZ Celje ter organi civilne obrambe¹¹ itn.

Maja in junija 1991 so se dejavnosti še dodatno povečale. Izvedena je bila mobilizacija nekaterih enot, zavarovani so bili pomembni objekti po občinah, formirane so bile enote za posebne namene, organizirani so bili centri za prebegle vojaške obveznike in druge iz JLA, uvajale so se nove oznake TO. Po napadu JLA na Slovenijo 27. junija se je pospešila mobilizacija enot TO¹². V nadaljevanju vojne so enote TO na Celjskem območju v sodelovanju s policijo in civilno obrambo izvedle številne odločilne akcije.

⁹ Jože Menih (partizansko ime Rajko Knap), rojen 23. 4. 1922 v Hrastniku se je že poleti 1941 pridružil partizanom. V številnih bojih se je izkazal kot partizanski vodja. Kasneje je postal komisar v Pohorskem bataljonu. Padel je na Osankarici 8. 1. 1943. Leta 1953 je bil imenovan za narodnega heroja. V spomin nanj je v Vojašnici Celje postavljen njegov kip s spominsko ploščo.

¹⁰ Štefan Šemrov je bil zaposlen na Pokrajinskem štabu TO. S projektom je sprva seznanil zaupne sodelavce in prijatelje. Po uspešnem tajnem srečanju s Tonetom Krkovičem, ki so se ga udeležili vsi izbrani za načelnike Narodne zaščite po občinah – Peter Einfalt, Peter Mlakar, Anton Kolar, Boris Lojen, Jože Prislán, Zdenko Trpin, Marko Zidar, Davor Wimer in Zlatko Vehovar (imenovan za namestnika) – so ti v svojih krajih k projektu pritegnili še številne druge sodelavce in rezervne teritorialce. Poveljnik TO občine Celje je bil v tem obdobju Vili Skrt. Jeseni 1990 so evidentirali prek šest tisoč kosov orožja in streliva, ki so ga prepeljali iz skladišč TO in skrili na tajnih mestih, med drugim tudi v skladišču Uprave za notranje zadeve v Celju. Iz Kočevske Reke so v skladišče TO Laško prepeljali večje količine min, streliva in ročnih bomb. Te dejavnosti so potekale ponoči in v tajnosti. (Krajnc, 2001.)

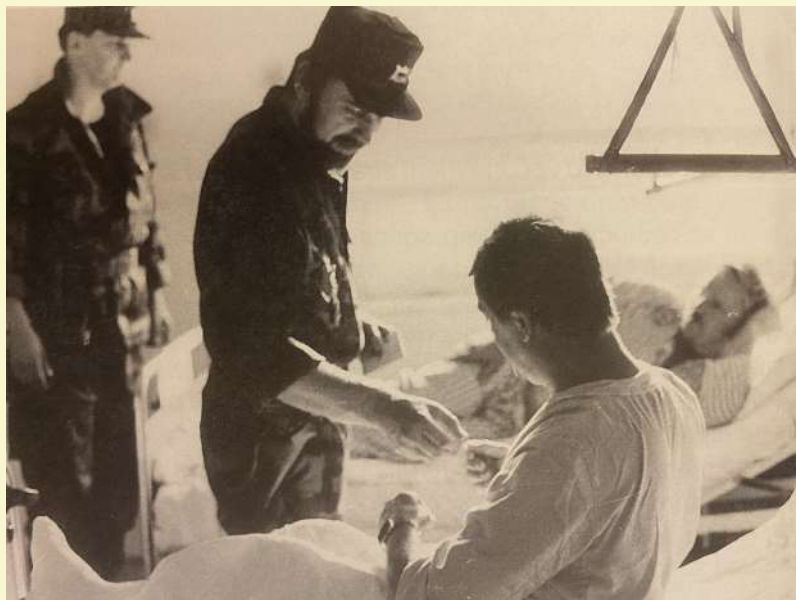
¹¹ Viktor Krajnc je bil tudi vodja koordinacijske skupine za Zahodnoštajersko pokrajino. Njegova najtesnejša sodelavca v koordinacijski skupini sta bila Franc Bevc (usklajeval je delo s policijo in hkrati bil namestnik vodje koordinacijske skupine) in Mladen Mirmolja (zadolžen je bil za usklajevanje z organi civilne obrambe) (Krajnc, 2001).

¹² 4. julija 1991 je bilo v Zahodnoštajerski pokrajini mobiliziranih 10892 teritorialcev v 147 poveljstvih in enotah na območju Koroške, celjske regije in Zasavja (Krajnc, 2001).

Obkolile in blokirale so Vojašnico Jožeta Meniha - Rajka, skladišča JLA (Bukovžlak, Zaloška Gorica, Bežigrad, Šmarjeta) in zavarovale oddajnika na Svetini ter Golovcu in pomembne objekte v mestu (Elektro, Carina, PTT, skladišče Petrola). Pri zavarovanju objektov in blokadi vojašnice je sodelovala civilna policija, strukture civilne obrambe pa so sodelovale pri oskrbi zbirnih centrov, postavitvi cestnih ovir in oskrbovanju enot TO. Med poveljnikom Krajncem in poveljnikom celjske vojašnice podpolkovnikom Nikolo Poznanom so potekala intenzivna pogajanja o predaji orožja iz skladišča Bukovžlak ter o prestopu starešin in vojakov JLA na stran TO. Hkrati pa so bile enote TO pripravljene na napad. Po uspešnih pogajanjih je bilo 28. junija iz skladišča Bukovžlak odpeljanih 26 tovornjakov orožja in vojaške opreme. 29. junija je diverzantski vod TO iz Laškega uspešno zavzel skladišče minskoeksplozivnih sredstev JLA v Pečovniku, kjer so se predali dva podčastnika in devet vojakov JLA.

Po dolgotrajnih in zahtevnih pogajanjih je bilo TO predano še skladišče v Zaloški Gorici. Kmalu po prevzemu orožja iz skladišča Bukovžlak, ki je spadalo pod pristojnost poveljnika celjske vojašnice, je poveljevanje nad Vojašnico Jožeta Meniha - Rajka prevzel podpolkovnik Luka R. Lukić, ki je prevzel tudi vlogo pogajalca s poveljnikom 8. PŠTO. Podpolkovnik Lukić je imel glede predaje vojašnice Teritorialni obrambi veliko bolj radikalno stališče kakor podpolkovnik Poznan.

To je bil eden od razlogov, da so enote TO pripravljale napad na vojašnico. Iz okolice vojašnice so evakuirali vse občane, okoliške ceste pa so zaprli za promet. Začetek napada je poveljnik Krajnc ukazal za 2. julija ob 18. uri, vendar ga je pozneje preklinal. Kmalu po preklicu je bil izdan ukaz republiškega vodstva o prekinutvi ognja. Poveljnik Krajnc in podpolkovnik Lukić sta si izmenjala pogoje o delovanju v času premirja. Po sklepu republiškega vodstva so v nadaljnjih dneh v vojašnici priključili vodo, elektriko, telefon in uredili drugo oskrbo. Po pogajanjih glede statusa JA v Sloveniji so sledile priprave pripadnikov JLA za umik iz Slovenije. Vojašnico v Celju je TO prevzela 18. oktobra 1991. Objekti so bili popolnoma izpraznjeni in zelo poškodovani. Na novembrskem posvetu v Poljčah je bila sprejeta odločitev, da bo v celjski vojašnici formirana bojna enota ravni bataljona. (Krajnc 2001.) ■

Virji:

- Jedlovčnik, Janja. Celjski 87. pehotni polk: ob 100-letnici bojev za Škabrijel v 11. soški bitki (17. avgust-12. september 1917). Osrednja knjižnica Celje, 2017.
- Krajnc, Viktor. Izpolnjena pričakovanja, kronologija obrambnih priprav in vojaških aktivnosti v vojni za Slovenijo 1991 v Zahodnoštajerski pokrajini. Celje, 2001.
- Kregar, Tone. Vigred se povrne – Druga svetovna vojna na Celjskem. Muzej novejšje zgodovine Celje, 2009.
- Orožen, Janko. Posestna in gradbena zgodovina Celja. Celje, 1957.
- Orožen, Janko. Zgodovina Celja in okolice, I. del – od začetka do leta 1848. Celje, 1971.
- Orožen, Janko. Zgodovina Celja in okolice, II. del (1849-1941). Celje, 1974.
- Orožen, Janko; Oris sodobne zgodovine Celja in okolice (1941-1979). Celje, 1980.
- Požun, Lojze. Celjska partizanska četa in njeno obdobje. Celje, 1976.
- Žerič, Damir. Celeia Cilli Celje. Pokrajinski muzej Celje, 2011.

Prvih trideset let celjskega bataljona

Besedilo: Gregor Hafner

Fotografija: Luka Mitrović in arhiv 20. pehotnega polka

Začetki nastajanja celjskega bataljona segajo v pomlad leta 1992, prvo leto po osamosvojitveni vojni. 18. maja 1992 je bila ustanovljena bojna enota moči bataljona, ki je bila na začetku podrejena 8. pokrajinskemu štabu TO Zahodnoštajerske pokrajine. Pozneje je bila bojna enota preimenovana v 1. pehotni bataljon in je postala sestavni del 82. brigade Slovenske vojske. Temeljna naloga bataljona je bila usposabljanje vojakov na služenju vojaškega roka. Usposabljanje je potekalo na podlagi načrta in programa usposabljanja pehotnega bataljona v treh tematskih sklopih (fazah). Prva faza je potekala od 18. do 20. maja 1992 v Učnem centru Pekre v organizaciji Republiškega štaba za teritorialno obrambo. Drugi sklop je bil izveden od 25. maja do 2. junija 1992, izvajalce usposabljanja pa je zagotovil pehotni bataljon na podlagi koordinacije z 8. pokrajinskim štabom TO. Tretji vsebinski sklop je bilo premično taborjenje bojne enote, ki se je izvedlo na območju TO Zahodnoštajerske pokrajine od 3. do 5. junija 1992. Spomladi leta 1992 so pripadniki bataljona sodelovali pri urejanju celjske vojašnice (čiščenje bivalnih prostorov, pisarn in dvorišč) ter pripravljali dokumente o življenju in delu v vojašnici (odlok o hišnem redu, elaborate dežurnega vojašnice in dežurnih podrejenih enot, mesečne načrte usposabljanja). Dežurstvo v vojašnici je bilo vzpostavljeno 22. junija 1992. Ob odprtju obnovljene Vojašnice Celje 19. junija 1992 je bila organizirana slovesnost, na kateri je bil slavnostni govornik takratni minister za obrambo Janez Janša. Minister je ob tej priložnosti prvemu poveljniku vojašnice majorju Vojtehu Mihevcu predal simbolični ključ vojašnice. Vojašnico je slovesno odprl načelnik Republiškega štaba TO general Janez Slapar. Ta dan je bil pozneje izbran za dan bataljona. Prvi vojaki naborniki so prišli v bojno enoto v

Vojašnico Celje 22. junija 1992. Do decembra 1996 je bataljon izvedel usposabljanja za petnajst generacij vojakov nabornikov v drugi fazi, kar je pomenilo zadnje tri mesece in pol služenja vojaškega roka. Enota je izvedla več usposabljanj starešinskega kadra in taktičnih urjenj enot (taktične vaje čet in bataljona), vaje premičnega taborjenja, sodelovala na številnih vajah: Odpor 1992, Bojne zmožnosti v letih 1993, 1994, 1995 in 1996; Okroglek leta 95, Skok 95, Skok 96, Dovje leta 1996, Drava 96. Na ravni bataljona so bili izvedeni premična taborjenja, orientacijski in patroljni teki. (Kronika 1. pehotnega bataljona 82. brigade.)

Januarja 1997 je major Vojteh Mihevc poveljevanje 1. pehotnemu bataljonu predal majorju Ivanu Zoretu. Do takrat je celjski bataljon usposobil petnajst generacij nabornikov. Z reorganizacijo SV, ki se je začela leta 1996, se je spremenil tudi način usposabljanja vojakov na služenju vojaškega roka. S prehodom na enovito usposabljanje so se vojaki naborniki v vseh treh fazah usposabljali v eni enoti. 10. marca 1997 je bataljon začel usposabljati že 16. generacijo nabornikov, tokrat prvič po novem načinu. Nadaljevala so se usposabljanja starešin, strokovne ekskurzije, poveljniško-štabna urjenja, orientacijski pohodi in zaključna premična taborjenja enot. Novembra 1998 je bataljon sodeloval na mednarodni vojaški vaji Cooperative Adventure Exchange. S septembrom 1999 je bataljon vzpostavil redno neposredno sodelovanje z 18. lovskim bataljonom avstrijske vojske. Junija 1999 je bataljon dobil svoj spominski kovanec, ki so ga prejeli vsi pripadniki enote po letu in pol službovanja v bataljonu.

Oktobra 2000 je bila izvedena primopredaja poveljnika bataljona. Poveljevanje je prevzel major Miran Kristovič. Bataljon je začel priprave na sodelovanje v okviru večnacionalnih sil kopenske vojske (angl. Multinational Land Force, MLF), v katerih so sodelovale še enote oboroženih sil Italije in Madžarske. 23. aprila 2001 je bila 82. brigada ukinjena, 1. pehotni bataljon pa je bil razporejen v organizacijsko sestavo 1. brigade Slovenske vojske. Istočasno je bil bataljon preimenovan v 182. pehotni bataljon (182. PEHB). Decembra 2001 je dobil novo oznako pripadnosti. Oblika tega znaka in barve polj ter zlate šestkrake zvezde izhajajo iz grba, ki so ga uporabljali Celjski grofje v srednjem veku.

Junija 2002, ob 10. obletnici formiranja bataljona, so v celjski vojašnici slovesno odprli vrata spominske sobe. 9. avgusta 2002 je 182. pehotni bataljon odpustil zadnje vojake nabornike in samo mesec dni pozneje, 2. septembra 2002 sprejel prve poklicne vojake. Od leta 1992 je celjski bataljon usposobil 22 generacij nabornikov. Novembra tega leta je uspešno sodeloval na mednarodni vojaški vaji večnacionalnih sil kopenske vojske MLF Clever Ferret 02 v Italiji.

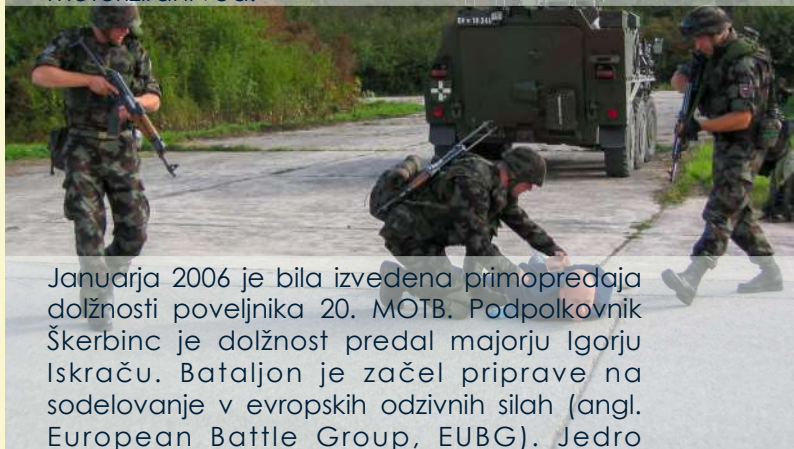
20. decembra 2002 je bil 182. PEHB preimenovan v 20. motorizirani bataljon (20. MOTB). Spremenili sta se kadrovska in materialna formacija enote.

Maja 2003 je bataljon sodeloval na mednarodni vojaški vaji večnacionalnih sil kopenske vojske (MLF) »Clever Ferret 03« v Varpaloti na Madžarskem. V okviru te vaje je bil v tujino napoten največji kontingent Slovenske vojske do tedaj. Po vaji je bataljon začel priprave za sodelovanje v operaciji v podporo miru Eufor (Althea) v Bosni in Hercegovini. Bataljon je jeseni 2003 začel postopoma prevzemati lahke kolesne oklepnike (LKOV) Valuk 6x6.

Julija 2004 je poveljevanje nad 20. MOTB prevzel podpolkovnik Miha Škerbinc - Barbo. Sledilo je dinamično obdobje sodelovanja v MOM in na vojaških vajah. Po uspešnem zaključnem preverjanju je bila leta 2005 na operacijo Althea v BiH napotena motorizirana četa (MOTČ) s 117 pripadniki, dva pripadnika pa sta delovala v poveljstvu. Četa je bila opremljena z LKOV Valuk. To je bila prva napotitev enote celjskega bataljona v MOM. Maja tega leta je bataljon ponovno sodeloval v mednarodni vojaški vaji večnacionalnih sil

kopenske vojske MLF Clever Ferret 05 na Počku. Julija je bil na misijo Isaf (Afganistan) napoten motorizirani vod (MOTV) iz sestave 2. motorizirane čete. Novembra 2005 je bil iz sestave iste čete v MOM Kfor (Kosovo) napoten motorizirani vod.

Januarja 2006 je bila izvedena primopredaja dolžnosti poveljnika 20. MOTB. Podpolkovnik Škerbinc je dolžnost predal majorju Igorju Iskraču. Bataljon je začel priprave na sodelovanje v evropskih odzivnih silah (angl. European Battle Group, EUBG). Jedro prispevka SV v večnacionalni polk EUBG je tvorila 1. MOTČ, ki je skupaj z logističnim elementom oktobra 2006 dosegla končne operativne zmogljivosti v okviru nacionalnega preverjanja. Po udeležbi MOTČ na MVV Apocalypse Knights 06 novembra 2006 in po preverjanju usposobljenosti poveljstva bojne skupine ter potrditvi interoperabilnosti enot bojne skupine EU maja 2007 v okviru MVV European Wind 07 je sledilo vzdrževanje pripravljenosti za delovanje (od 1. julija do 31. decembra 2007). V letih 2006 in 2007 so se nadaljevale priprave in napotitve vodov v okviru SVNKON-ov v MOM Isaf, novembra 2006 pa je bila v okviru SVNKON 14 na Kfor napotena MOTČ, v katero je 74. OKMB prispeval vod. Junija 2007 je 20. MOTB sprejel nov bojni prapor, na katerem so uporabljene barve in simboli iz grba Celjskih grofov.

6. februarja 2008 je 20. MOTB v MOM Kfor v okviru SVNKON 17 napotil največji kontingent doslej, in sicer 293 pripadnikov, celotna bojna skupina Grof je štela 350 pripadnikov. Septembra 2008 je bil v sklopu SVNKON 18 Kfor na Kosovo napotenih 151 pripadnikov bataljona.

Junija 2009 je poveljevanje 20. MOTB prevzel major Boštjan Baš. Tega leta je bataljon v MOM Isaf v dveh rotacijah (SVNKON 11 Isaf in SVNKON 12 Isaf) napotil po en MOTV. Med 19. junijem in 3. julijem je 20. MOTB s pripadniki 1-157. pehotnega bataljona Nacionalne garde Kolorada in ob strokovnem vodstvu Gorske šole SV izvedel skupno usposabljanje iz gorskega bojevanja Mountain Strike na območju Bohinjske Bele, Soriške planine in Pokljuke. Jesen 2009 je minila v znamenju usposabljanja s pripadniki 173. IBCT in udeležbe na MVV Salamander v Hohenfelsu.

Tudi leta 2010 je bataljon zagotavljal sile za MOM. V SVNKON 21 Kfor je pripadnike prispevalo več enot SV, jedro pa sta sestavljali dve MOTČ 20. MOTB. Bataljon je v sestavo SVNKON 13 Isaf prispeval MOTV in več posameznikov na drugih dolžnostih. Od 11. junija do 3. julija je bataljon sodeloval na MVV Count Strike 2010 na vadišču ameriške vojske v JMRC v Hohenfelsu (Nemčija), v sklopu katere je bilo za dve motorizirani četi opravljeno preverjanje usposobljenosti pred napotitvijo na MOM Kfor. Poveljstvo 20. MOTB se je integriralo v poveljstvo 92. brigade oboroženih sil ZDA. Sledilo je preverjanje doseganja končnih operativnih zmogljivosti poveljstva. 20. MOTB je v sestavo SVNKON 22 Kfor, ki je bil v MOM napoten avgusta 2010, prispeval največje število pripadnikov, glavino pa sta predstavljali dve MOTČ. Oktobra tistega leta se je izvidniški vod udeležil MVV Slovenian Shakedown na vadišču JMRC Hohenfels, kjer so se v zahtevnih razmerah urili iz bojevanja v naseljenem območju.

Oktobra 2011 je 20. MOTB kot nosilna enota sodeloval na MVV Silver Shield v Večnacionalnem združenem centru za usposabljanje (JMRC) v Hohenfelsu v Nemčiji. V nasprotju z večino vaj v obdobju po letu 2010 je scenarij vaje obsegal različne oblike delovanj (ofenzivno, defenzivno, stabilizacijsko in podporno), zato je bila vaja označena kot vaja celotnega spektra bojnih delovanj (angl. Full Spectrum Operations, FSO). Na vaji je sodelovalo okoli 630 pripadnic in pripadnikov Slovenske vojske z več kot sto bojnimi in nebojnimi vozili. Poleg 20. MOTB so se vaje udeležili pripadniki 670. logističnega bataljona, 17. bataljona vojaške policije, 14. inženirskega bataljona in 460. artilerijskega bataljona. V okviru vaje je potekalo preverjanje končnih operativnih zmogljivosti 20. motoriziranega bataljona.

Na postroju ob vrnitvi z vaje je udeležence nagovoril poveljnik sil Slovenske vojske brigadir Branimir Furlan, ki je poudaril, da je celjski bataljon drugi bataljon Slovenske vojske, ki je kot celota usposobljen za delovanje v mednarodnih operacijah, in prva slovenska enota, ki je izurjena v celotnem spektru vseh operacij. Osrednje dejanje postroja je bila potrditev končnih operativnih zmogljivosti 20. MOTB, ki jo je poveljnik 1. brigade brigadir David Humar simbolično opravil s predajo »bojevnškega celjskega viteza« poveljniku bataljona podpolkovniku Boštjanu Bašu.

Od 14. maja do 2. junija 2012 je MOTČ 20. MOTB, okrepljena z elementi bojne podpore in logistike, sodelovala na MVV EU Wind 2012 v

Italiji, in sicer v okviru kontingenta, ki ga je oblikovala 1. brigada. Vaja je bila namenjena preverjanju pripravljenosti bojne skupine Evropske unije (EUBG). Po uspešnem preverjanju je bataljon od 1. julija do 31. decembra 2012 zagotavljal pripravljenost okrepljene MOTČ za posredovanje bojne skupine EU.

Z odhodom podpolkovnik Boštjana Baša na šolanje je 28. julija 2012 poveljevanje 20. MOTB prevzel major Vojko Sotlar, dotedanji namestnik poveljnika bataljona. 15. septembra 2012 pa je bil major Sotlar imenovan na dolžnost poveljnika bataljona in poveljnika Vojašnice Celje.

Od 1. septembra 2012 do 28. februarja 2013 je 20. MOTB zagotavljal pripravljenost okrepljene MOTČ za regionalne rezervne sile (RRS) za morebitno posredovanje v okviru operacije EUFOR Althea v Bosni in Hercegovini. Novembra je MOTČ RRS uspešno sodelovala na vaji RRS Eufor v BiH. Septembra 2012 je 20. MOTB v okviru SVNKON 26 Kfor na Kosovo napotil dve MOTČ z logističnim elementom, nekaj pripadnikov pa je delovalo v večnacionalnem regionalnem poveljstvu Zahod in poveljstvu Kfor. Bataljon je s posamezniki sodeloval v SVNKON Isaf 18 in 19. V okviru transformacije SV je bil maja 2013 20. MOTB preoblikovan v 20. pehotni polk (20. PEHP), enota pa je bila prepodrejena 72. brigadi SV. S preoblikovanjem je bilo polku opredeljeno novo poslanstvo. Z uveljavitvijo nove formacije polka je bila ukinjena minometna četa.

Na slovesnosti 14. maja 2013 je major Vojko Sotlar bojni prapor polka predal novemu poveljniku 20. PEHP majorju Boštjanu Močniku. Poveljnik 20. PEHP je istočasno tudi poveljnik celjske vojašnice. V njegovi pristojnosti je še upravljanje z vadiščem Ljubečna in streliščem Pečovnik. Pristojnost upravljanja s skladiščem Bežigrad je bil prenesena na 157. LOGP/LOGBR.

Vojašnica Celje, dom celjskega bataljona, je bila preimenovana v Vojašnico Franca Rozmana - Staneta (VFRS). Ob tej priložnosti sta 18. maja 2013 minister za obrambo Roman Jaklič in poveljnik 20. PEHP major Boštjan Močnik slovesno odkrila spominsko ploščo ob vhodu v vojašnico. V VFRS so nastanjeni tudi poveljstvo in vod čete vojaške policije, obveščevalno-izvidniška četa in četa za jedrsko, radiološko, kemično in biološko obrambo in del zdravstvene čete vzhod. Maja 2013 je bilo v vojašnici 738 pripadnikov SV.

Polk je začel z operativnim ciklom, da bi dosegel končne operativne zmogljivosti in vzpostavil motorizirano bataljonsko bojno skupino (MotBBSk). V sklopu tega so bili izvedeni intenzivno usposabljanje in preverjanje individualnih veščin, usposabljanje za vojaške evidenčne dolžnosti (VED) in usposabljanje vodstvenega kadra. Med 21. oktobrom in 15. novembrom je polk izvedel dvostransko taktično vajo s ciljem preverjanja usposobljenosti pehotnih oddelkov (PEHO) na vpoklicanih civilnih zemljiščih in taktične vaje z bojnim streljanjem oddelkov na Počku.

Decembra 2013 se je spremenila prostorska razmejitev domicilnih občin. K dosedanjim 33 občinam je bilo v pristojnost polka dodanih še devet novih občin.

Novembra 2013 je za približno mesec dni poveljevanje 20. PEHP prevzel podpolkovnik Pavel Jereb, do povišanja majorja Boštjana Močnika v podpolkovnika.

V polku so se zelo trudili pri usposabljanju, bojni vadbi in analizi ocenjevalnih kazalnikov ter meril po Natovi metodi preverjanja bojne pripravljenosti (angl. Combat Readiness Evaluation, CREVAL). Aprila je bilo opravljeno preverjanje usposobljenosti motoriziranih vodov, ki se je končalo s taktično vajo z bojnim streljanjem vodov.

20. PEHP je kot nosilna enota MotBBSK 72. brigade v letih 2013 in 2014 formiral večino poveljstva MotBBSK in manevrskih čet, module bojne in logistične podpore pa so prispevale številne druge enote SV. Polk je izvedel 18-mesečni cikel intenzivnega in zahtevnega usposabljanja, od posameznika do oddelka, voda, čete in bataljona. Glavnina MotBBSK se je med 22. avgustom in 13. septembrom 2014 udeležila zahtevne MVV Saber Junction 2014 v Večnacionalnem združenem centru za usposabljanje (JMRC) v Hohenfelsu v Nemčiji. Oktobra je bila izvedena vaja Premik, v sklopu katere je bilo opravljeno preverjanje usposobljenosti pehotnih oddelkov MotBBSK,

hkrati pa je bila to priprava na napotitev dela enote v MOM Kfor leta 2015.

Novembra 2014 je bila MotBBSk preverjena po Natovi metodi CREVAL in dosegla zavidljiv uspeh – bojno pripravljena (angl. combat ready).

20. pehotnemu polku je bila novembra 2014 podeljena zlata medalja SV, ki jo je na slovesnosti ob dnevu 72. brigade sprejel podpolkovnik Boštjan Močnik. V letih 2015 in 2016 so pripadniki MotBBSK tvorili jedro SVNKON KFOR v rotacijah 31 in 32. V SVNKON 33 Kfor pa so sodelovali MOTČ in posamezniki na drugih dolžnostih. V sklopu SVNKON 31 Kfor je bil v MOM napoten tudi podpolkovnik Močnik, zato je med njegovo odsotnostjo poveljevanje 20. PEHP prevzel podpolkovnik Boštjan Novak. Polk je usposobil tudi izvidniški oddelk za SVNKON Unifil 18 in 19, ki sta bila napotena v Libanon. Več častnikov in podčastnikov polka je sodelovalo na MOM Isaf v Afganistanu.

Begunska kriza je jeseni leta 2015 zahtevala obsežno udejstvovanje polka (podpora policiji pri varovanju begunskih zbirnih centrov, oskrba ipd.). V začetku 2016 se je sodelovanje SV s policijo spremenilo, tako da so pripadniki v večjem obsegu začeli opravljati naloge skupaj s policijo v okviru mešanih patrulj, vzpostavitev opazovalnic, postavljanjem začasnih tehničnih ovir, varovanjem postopkov policistov ipd.

1. julija 2016 je bila v VFRS slovesno izvedena primopredaja dolžnosti poveljnika 20. PEHP in poveljnika vojašnice FRS. Polkovnik Boštjan Močnik je dolžnost predal podpolkovniku Boštjanu Novaku.

Podpora policiji pri varovanju državne meje je postala stalna naloga 20. PEHP. Leta 2016 je 20. PEHP, po delovanju v okviru MotBBSk, prešel v fazo konsolidacije. Skoraj celotna 3. PEHC je bila izpraznjena zaradi kadrovskega povečanja 74. PEHP v okviru priprav na vzpostavitev naslednje BBSK 72. brigade.

Septembra 2016 je polk sodeloval na MVV Takojšen odgovor 2016, za MVV Mountain Shock pa je bil 20. PEHP nosilna enota načrtovanja in organizacije. Vaja je bila izvedena decembra 2016 skupaj s 173. zračnodesantno brigado ameriške kopenske vojske.

Maja in ponovno novembra 2017 je bil 20. PEHP nosilec usposabljanja pripadnikov pogodbene rezervne sestave 72. brigade, na katerem je sodelovalo prek tristo pripadnikov PRS.

26. junija 2017 je 20. PEHP ob izjemni podpori mestne občine Celje na celjskem starem gradu organiziral slovesnost ob 25. obletnici obstoja celjskega bataljona. Poleg pripadnikov polka so se je udeležili dotedanji poveljniki celjskega bataljona in nekdanji pripadniki, župan mestne občine Celje in škof dr. Stanislav Lipovšek. Udeležence sta nagovorila podpolkovnik Boštjan Novak in celjski župan Bojan Šrot, slavnosti govornik pa je bil poveljnik 72. brigade brigadir Franc Koračin. K vzdušju v viteškem slogu sta pripemogla celjski grof Herman II. (uprizorja ga Lenart Horvatič) in kraljica Barbara Celjska (uprizorja jo Meta Krajnc).

20. PEHP je leta 2017 v okviru vzpostavitve BBSK 72. brigade, katere nosilec je bil 74. PEHP, najprej formiral in usposobil dva MOTV. Poveljnik polka je pravilno ocenil, da se bodo zahteve povečale, zato je usposabljal celotno 1. MOTČ. Četa je bila februarja 2018 prerazporejena v 74. PEHP. Sočasno je bilo nekaj moštva prerazporejenega iz 74. PEHP v 20. PEHP. Formirana je bila 3. PEHČ. Ker je bila večina pripadnikov iz vzhodnega dela Slovenije, je bila četa nastanjena v vojašnici Murska Sobota.

9. januarja 2018 je bila v VFRS slovesnost ob primopredaji dolžnosti. Podpolkovnik Boštjan Novak je dolžnost poveljnika 20. PEHP in poveljnika vojašnice FRS predal podpolkovniku Tomažu Radoševiču.

Leta 2018 je 20. PEHP podpiral vzpostavitev BBSK 72. brigade z moštvom, sredstvi in prevzemanjem dodatnih operativnih nalog. Nekajletni slab kadrovski priliv v SV se je močno kazal tudi v 20. PEHP. Obe okoliščini sta močno omejili možnosti kolektivnega usposabljanja. Nemoteno pa je bil pripravljen SVNKON 25

Unifil, ki je bil v Libanon napoten novembra 2018. Polk je sodeloval pri državnem prvenstvu ZŠČ v smučanju in streljanju na Golteh, organiziral tekmovanje v streljanju s puško M-48 na strelišču Pečovnik in dan odprtih vrat Vojašnice FRS ter strelišča Pečovnik.

9. novembra 2018 je bila v VFRS slovesnost ob primopredaji dolžnosti poveljnika 20. PEHP in poveljnika vojašnice FRS. Podpolkovnik Tomaž Radoševič je dolžnost predal podpolkovniku Gregorju Hafnerju.

Poveljstvo polka in čete so združili moči in decembra 2018 na vadišču Črešnjevec izvedli kakovostno usposabljanje dveh pehotnih vodov iz taktičnih postopkov.

Aprila 2019 so pripadniki polka v sodelovanju z Upravo za obrambo Celje in drugimi enotami v Vojašnici FRS gostili vojaške obveznike in jih seznanili z njihovimi obveznostmi, na delovnih točkah pa so jim predstavili delo v SV, oborožitev, vozila in drugo opremo.

Maja je 2. PEHČ izvedla kolektivna usposabljanja na ravni oddelka in voda. Sodelovala je na vaji Takojšen odgovor 19, v sklopu katere so izvedli taktično usposabljanje na temo vod v obrambi. Junija je 2. PEHČ uspešno izvedla TBSO s štirimi oddelki. Poleg tega so pripadniki polka sodelovali na MVV MORTEP, Eagle – Sokol in Jadranski udar 19. Polk je leta 2019 v MOM Kfor, misijo Odločna podpora (angl. Resolute Support Mission) v Afganistanu in Natovo operacijo Okrepljena sprednja prisotnost (angl. Enhanced Forward Presence – eFP) v Latviji prispeval skupno 59 pripadnikov. 20. PEHP je bil tudi nosilna enota priprav SVNKON-ov 26 in 27 Unifil. Vsa usposabljanja in preverjanja so bila uspešno opravljena, polk pa je v teh kontingentih sodeloval s trinajstimi pripadniki.

Tradicionalno odlično civilno-vojaško sodelovanje v domicilu 20. PEHP se je nadaljevalo v letu 2019. Februarja so pripadniki polka v sodelovanju z Upravo za obrambo Celje in skupino za promocijo zaposlovanja 72. brigade sodelovali pri organizaciji svetovnega prvenstva v smučarskih skokih za ženske v Ljubnem ob Savinji, kjer je bil obiskovalcem predstavljen vojaški poklic. Maja je bil v Vojašnici Franca Rozmana - Staneta organiziran dan odprtih vrat vojašnice, na katerem so se številnim obiskovalcem predstavile vse enote, nastanjene v vojašnici, poleg tega pa tudi Poklicna gasilska enota Celje, občinski združenji slovenskih častnikov Hrastnik in Laško, Policijska uprava Celje in enota Civilne zaščite celjske regije.

Avgusta 2019 je polk uveljavil nov koncept izvajanja nalog podpore policiji pri varovanju državne meje. Poleg mešanih patrulj s policisti na območju Šmarje pri Jelšah in Rogaška Slatina smo v mesecu začeli angažiranje namenskega voda na območju policijske uprave Novo mesto.

Leta 2020 so delovanje 20. PEHP in aktivnosti v Vojašnici FRS zaznamovali epidemija covida-19 ter ukrepi za preprečevanje njenega širjenja: preventivno merjenje temperature na vhodu v vojašnico, nošenje zaščitnih mask, vzdrževanje razdalje, redno razkuževanje prostorov, vozil in opreme. Številna usposabljanja so odpadla ali so bila prestavljena, močno sta bila omejena strelsko usposabljanje in izvajanje športne vadbe. Preverjanje gibalnih sposobnosti je bilo izvedeno samo za udeležence MOM. Neodložljive naloge (priprave na MOM, varovanje objektov, operativne naloge na meji ipd.) so bile opravljene z upoštevanjem preventivnih ukrepov. Številni pripadniki so opravljali delo na domu. Odpadla je večina dogodkov civilno-vojaškega sodelovanja.

Polk je sodeloval na MVV Rock Kleščman in spomladi izvedel usposabljanje SVNKON 28 Unifil, ki je bil julija 2020 napoten na območje delovanja.

Maja je 20. PEHP sodeloval na serij vaj Preskok s pehotnim vodom, ki se je intenzivno usposabljal iz taktičnih postopkov, poveljstvo 20. PEHP pa je izvedlo vojaški proces odločanja. Vod je junija podprl četno fazo vaje, in sicer v vlogi naznačevalcev. Oktobrsko usposabljanje pehotnega voda v okviru Jesenskega usposabljanja je bilo uspešno opravljeno na območju Gorjancev kljub zahtevnim vremenskim razmeram. Življenje in delo 20. PEHP sta ob koncu leta 2020 in v prvi polovici 2021 zaznamovala drugi in tretji val epidemije covida-19. Opravljene so bile nujne in neodložljive naloge, pri čemer je bila prva prioriteta uresničitev operativnih nalog, druga pa zagotavljanje moštva za MOM. Polk je v sestavo kontingentov SVNKON Kfor 42 in 43 prispeval 56 pripadnikov, v operaciji Odločna podpora v Afganistanu pa sta sodelovala dva častnika.

Zelo kakovostno sta bila izvedena specializacija pehote za slušatelje 36. generacije Šole za podčastnike in usposabljanje pripadnikov pogodbene rezervne sestave (PRS) v prvem terminu. Zaradi poslabšanja epidemiološke situacije v državi je bilo usposabljanje PRS v drugem terminu predčasno prekinjeno.

Od februarja 2021 varovanje državne meje poteka v okviru operacije Odboj. 20. PEHP je odgovoren za območje odgovornosti Vitez, znotraj katerega opravlja naloge v sodelovanju s pristojnimi policijskimi postajami. V Vojašnici Franca Uršiča v Novem mestu je vzpostavljeno taktično poveljniško mesto (TPM), ki je element poveljevanja in kontrole. Vodja TPM je odgovoren za taktično načrtovanje, usklajevanje s policijo in kontrolo izvedbe taktičnih nalog v območju odgovornosti Vitez.

Oktobra 2020 se je 20. PEHP v okviru projekta kandidatu prijazne zaposlitve v Slovensko vojsko aktivno vključil v proces zaposlovanja novih pripadnikov stalne sestave in od uprav za obrambo prevzel del nalog znotraj svojega domicila. Z uvedbo koncepta enotnega vstopa v Slovensko vojsko marca 2021 pa se je naloga razširila še na področje promocije vojaškega poklica in procesa zaposlovanja v SV za vse kategorije kandidatov (STAS, PRS in PSVR). To zahteva veliko dodatno udejstvovanje, predvsem kadrovikov in pripadnikov 4. PEHČ, vendar so rezultati spodbudni. Zanimanje za zaposlitev v Slovensko vojsko, vključitev v pogodbeno rezervno sestavo in prostovoljno služenje vojaškega roka namreč stalno narašča, kar obeta kadrovsko povečanje polka z novimi pripadniki.■

BATALJONSKI/POLKOVNI PODČASTNIKI

Por. Bojan Mihalič	2002–2005
Vvod. Matej Praznik	2005–2007
Švod. Aleksander Vidovič	2007–2013
Švod. Silvo Kukovič (nadomeš.)	2010–2011
Všvod. Ivan Šušnjara	2013–2014
Všvod. Robert Bratuša	2014–

Viri:
- Bilten 1. bataljona 82. brigade Slovenske vojske, izdan ob 5. obletnici obstoja enote
- Kronika 1. pehotnega bataljona 82. brigade (zavedeno pod številko 022-01-1/00-15)
- Kronika 182. pehotnega bataljona SV (zavedeno pod številko 022-01-1/01-83)
- Kronika 20. motoriziranega bataljona
- Kronika 20. pehotnega polka

Usposabljanje pehotnih oddelkov 20. PEHP

Besedilo: Samo Likar
Fotografija: Gregor Hafner

20. pehotni polk si kljub kadrovski podhranjenosti in obremenjenosti z operativnimi nalogami prizadeva za kakovostno in nepretrgano usposabljanje pripadnikov polka na vseh ravneh. Na podlagi dodeljenih nalog poveljnika 72. brigade, izluščenih izhajajočih nalog in podrobne analize razpoložljivega moštva v posameznih terminih tega leta je poveljnik 20. PEHP v sklopu načrtovanja za leto 2021 opredelil ambicijo usposabljanja treh pehotnih oddelkov 1. in 2. pehotne čete s končnim ciljem izvedbe taktičnega bojnega streljanja oddelka. Usposabljanje prvega oddelka smo v 1. pehotni četi začeli po načrtu že januarja, in sicer na ravni posameznika z urjenjem individualnih veščin in pripravljalnimi streljanji. Februarja smo prešli v kolektivno fazo usposabljanja (urjenje bojnih postopkov) v Vojašnici Franca Rozmana - Staneta in na vadišču Ljubečna. Nadaljevali smo s terenskim usposabljanjem v Vojašnici BAČ in na OSVAD Postojna pod okriljem CZU, tema je bila boj v naseljenem območju. Načrt usposabljanja prvega oddelka je obsegal situacijska urjenja (angl. situational training exercise – STX) z drugimi vadbenci Slovenske vojske in pripadniki 173. zračnodesantne brigade ter taktično bojno streljanje oddelka v okviru mednarodne vojaške vaje (MVV) Eagle – Sokol. S povečanjem udejstvovanja 20. PEHP pri varovanju državne meje v okviru operacije Odboj smo bili prisiljeni usposabljanje oddelka začasno ustaviti, prav tako oddelek ni bil napoten na mednarodno vojaško vajo. Premišljen vpoklic in odličen odziv pripadnikov pogodbene rezervne sestave sta nam omogočila razbremenitev z operativnih nalog in nadaljevanje usposabljanja na oddelčni ravni. Maja smo tako opravili še letni strelski test in uspešno izvedli streljanje parov in skupin. V juniju smo uspešno izvedli taktično bojno streljanje treh oddelkov.

Za Slovenijo! ■

Operacija Odboj in 20. PEHP

Besedilo: Jure Kovač
Fotografija: Luka Mitrovič

20. PEHP sodeluje pri reševanju migrantske krize že od prvega večjega vala migrantov, s katerim smo se v Republiki Sloveniji srečali jeseni 2015. Prva je bila na nalogu zagotavljanja reda in varnosti na območje Brežic in mejnega prehoda Šentilj napotena 3. pehotna četa. Pozneje so sledile še druge enote polka, ki so bile napotene tudi na druge mejne prehode in v nastanitvene centre za migrante. Pripadniki so sodelovali s civilno policijo pri varovanju območij in usmerjanju migrantov. Pomagali so pri pregledih in evidentiranju. Po zmanjšanju pritiska migrantov in stabilizaciji razmer v začetku leta 2016 se je sodelovanje SV s policijo nepretrgano nadaljevalo vse do začetka leta 2021 z varovanjem t. i. zelene meje, in sicer s postavljanjem začasnih tehničnih ovir, pozneje pa z mešanimi patruljami s policijo in delom na samostojnih opazovalnicah. Od februarja 2021 varovanje državne meje poteka v okviru operacije Odboj. 20. polku je poveljnik 72. brigade dodelil območje odgovornosti Vitez (OO Vitez), ki obsega območje enajstih policijskih postaj v dveh policijskih upravah (Celje in Novo mesto). Poveljniku polka sta dodeljeni odgovornost in pristojnost, da v okviru zakonskih pooblastil in pravil delovanja znotraj OO Vitez opravlja naloge varovanja državne meje v sodelovanju s policijo. V ta namen je bilo v Vojašnici Franca Uršiča v Novem mestu vzpostavljeno taktično poveljniško mesto (TPM), ki je element poveljevanja in kontrole na nižji taktični ravni. TPM 24 ur na dan in sedem dni na teden načrtuje, usklajuje in kontrolira delovanje enot SV na meji znotraj OO Vitez. Naloge na meji se opravljajo s samostojnimi patruljami na tleh, delovanjem opazovalnic, mešanimi patruljami s policijo, opazovanjem iz zraka in usposabljanjem dopolnilnih sil. Težišče delovanja znotraj OO Vitez je na območju PP Črnomelj, kjer je prehod migrantov čez državno mejo na reki Kolpi najpogostejši. ■

Oznake pripadnosti celjskega bataljona

Besedilo: Gregor Hafner in Robert Bratuša Fotografija: Damjan Vodeb in wikipedia.org

Oznake pripadnosti posamezni vojaški enoti so uporabljali že v antični Grčiji, njihova uporaba pa se je močno razširila med vzponom rimskega cesarstva. Rimljani so dodatno uveljavili čine in položajne oznake. V srednjem veku so se vitezi posameznih redov med seboj razlikovali po oznakah oziroma simbolih pripadnosti, ki so jih nosili na vrhnjih oblačilih in ščitih. Uporaba vojaških oznak pripadnosti se je skozi stoletja spreminjala in nadgrajevala, njihov osnovni namen, ki je izkazovanje pripadnosti vojaški enoti, pa se je ohranil in ostal nespremenjen vse do moderne dobe.

Oznaka pripadnosti poveljstvu in/ali enoti je eden od temeljnih simbolov vsake vojaške enote, ki pomembno vpliva na utrjevanje pripadnosti kolektivu, enoti in zavezanosti k doseganju skupnih ciljev. Pripadniki nosijo oznako pripadnosti v obliki našitka na desnem rokavu uniforme. Na oznaki pripadnosti so lahko upodobljeni različni simboli, številčne označbe in napisi, ki lahko odražajo svojevrstne lastnosti enote, kot so njeno poslanstvo, namen, oborožitev, oprema, lastnost iz okolja, v katerem je enota nastanjena. Pripadniki celjskega bataljona so v skoraj treh desetletjih obstoja enote na desnem rokavu uniforme nosili različne oznake, ki predstavljajo pomemben simbol tradicije in pripadnosti enoti, zato jih v nadaljevanju predstavljamo v kronološkem zaporedju s kratkim opisom.

Prva oznaka pripadnosti, ki so jo uporabljali pripadniki 1. pehotnega bataljona 82. pehotne brigade, v osrednjem delu prikazuje Friderikov obrambni stolp, najvidnejšo točko celjskega starega gradu in prepoznaven kulturnozgodovinski simbol Celja.

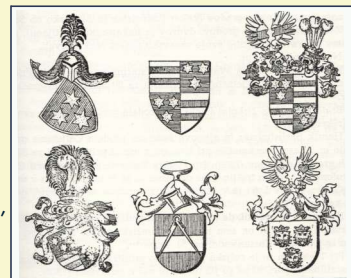

82. brigada, s tem tudi 1. pehotni bataljon, je v začetku leta 1997 začela uporabljati nov znak – kanjo. Simbol kanje je bil upodobljen tudi na pri-znanjih bataljona.

23. aprila 2001 je bila 82. brigada ukinjena, 1. pehotni bataljon pa razporejen v organizacijsko sestavo 1. brigade Slovenske vojske. Hkrati je bil bataljon preimenovan v 182. pehotni bataljon. Decembra 2001 je bataljon dobil novo oznako pripadnosti, ki je tokrat prvič namenjena samo pripadnikom celjskega bataljona in ga ne uporablja nobena druga enota ali poveljstvo SV.

Osnova znaka je povzeta iz likovnih in grafičnih upodobitev grba grofov Vovbrških oziroma celjske knežje rodbine. Ta osnova je v celoti prevzeta iz likovnih in grafičnih upodobitev grba, brez heraldičnih popravkov. V grafični osnovi prevladujejo tri zvezde, ki se pojavljajo tudi kot elementi v slovenskem državnem grbu in zastavi ter tako predstavljajo nacionalno pripadnost enote. Dodana je desnica z mečem, kar predstavlja pripadnost rodu pehote. Kot zanimivost so na sliki prikazani grbi, ki so jih uporabljali Celjski grofje. 20. decembra 2002 je bil 182. pehotni bataljon preimenovan v 20. motorizirani bataljon, oznaka pripadnosti je ostala nespremenjena.

V okviru transformacije Slovenske vojske leta 2013 je bil 20. motorizirani bataljon preoblikovan v 20. pehotni polk (20. PEHP) in razporejen v organizacijsko sestavo 72. brigade Slovenske vojske. Enota je dobila novo oznako pripadnosti, ki jo pripadniki polka nosimo tudi danes. ■

Viri:

- Kronika enote.
- Orožen, Janko. Zgodovina Celja in okolice, I. del – od začetka do leta 1848. Celje, 1971.

Mednarodne operacije in misije celjskega bataljona

Leta 2021 Slovenija praznuje 24. obletnico prve napotitve pripadnic in pripadnikov Slovenske vojske v mednarodne operacije in misije (MOM). 14. maja 1997 je na mednarodno misijo ALBA v Albanijo odšel 21-članski kontingent pripadnikov SV, ki je po odločitvi Vlade RS zagotavljal medicinsko oskrbo na misiji pod okriljem OZN in OVSE. Do danes so bili pripadnice in pripadniki SV na naloge v službi miru napoteni več kot 14.300-krat. K temu uspehu je veliko prispeval tudi celjski bataljon, ki je v različne MOM pod pristojnostjo zveze Nato, Evropske unije in Organizacije združenih narodov (OZN) svoje pripadnike napotil več kot 2600-krat. Z enoto pa je bataljon prvič sodeloval v MOM leta 2005, ko je bila na operacijo ALTHEA v Bosni in Hercegovini napotena 1. motorizirana četa 20. MOTB s 117 pripadniki.

LEGENDA:

NTM-I (NATO Training Mission Iraq) – misija, vzpostavljena na podlagi resolucije VS ZN 1546

ALTHEA EUFOR (European Union Force Bosnia and Herzegovina) – sile za vojaški nadzor implementacije Daytonskega sporazuma

SFOR (Stabilisation Force) – Natova vojaška misija v Bosni in Hercegovini, ki je delovala pod mandatom OZN v obdobju 1996–2004

KFOR (Kosovo Forces) – oborožene sile pod poveljstvom Nata za zagotovitev varnosti in miru na Kosovu

ISAF (International Security Assistance Force) – mednarodne vojaške sile pod pristojnostjo ZN za podporo pri vzpostavitvi afganistanske vlade in institucij

UNIFIL (United Nations Interim Force in Lebanon) – mirovna misija OZN, ustanovljena 1978, na podlagi resolucije VS ZN 425 in 426 za potrditev umika Izraelskih sil iz Libanona

eFP (Enhanced Forward Presence) – okrepljena prednja prisotnost – vojaške sile Nata, ki so nameščene na območju Poljske, Litve, Latvije in Estonije

Viri:

- Spletni informacijski portal SV, objavljeno 14. 5. 2021
- Kronika 1. pehotnega bataljona 82. brigade (zavedeno pod številko 022-01-1/00-15)
- Kronika 182. pehotnega bataljona SV (zavedeno pod številko 022-01-1/01-83)
- Kronika 20. MOTB

Medalje in priznanja celjskega bataljona

Besedilo: Gregor Hafner in Robert Bratuša
Fotografija: Bruno Toič

Zlata medalja SV – 2014. Medalja je bila podeljena 20. pehotnemu polku. Polk je bil leta 2013 določen kot nosilna enota za pripravo motorizirane bataljonske bojne skupine, kar je bila tudi ena izmed bistvenih nalog Slovenske vojske in 72. brigade leta 2013 in 2014. Pripadniki 20. PEHP so nalogo opravili motivirano, odgovorno in požrtovalno, v njeno uresničitev so vložili veliko energije in volje ter jo uspešno končali.

Srebrna medalja SV – 1997. Medalja je bila podeljena 1. pehotnemu bataljonu 82. brigade za dolgoletne zasluge in prispevek pri utrjevanju ter razvoju obrambnega sistema in Slovenske vojske v miru.

Red SV – 2006. Red Slovenske vojske je bil podeljen 20. motoriziranemu bataljonu za izjemne zasluge pri utrjevanju in razvoju obrambe Republike Slovenije.

Zlato priznanje GŠSV – 2005. Priznanje je bilo podeljeno 20. motoriziranemu bataljonu za izjemne uspehe pri razvoju, utrjevanju, pripravljenosti in ugledu Slovenske vojske ter za uspešno in prizadevno delo v Slovenski vojski.

Medalja 1. stopnje 1. brigade SV – 2008. Medalja je bila podeljena 20. motoriziranemu bataljonu za prispevek k uspešnemu delovanju 1. brigade SV.

Celjski vitez

PRAVA SMER - CELJSKI VITEZ
je interno glasilo 72. brigade, posvečeno
celjskemu bataljonu.

ODGOVORNI UREDNIK 19. številke:
ppk. Gregor Hafner

FOTOGRAFIJE:
des. Luka Mitrović
in arhiv 72. brigade

LEKTORIRANJE:
Urška Prelog

NASLOV UREDNIŠTVA:
Glavna pisarna 72. BR
Ramovševa 2, 2000 Maribor

OBLIKOVANJE:
des. Luka Mitrović

PRELOM:
des. Luka Mitrović

NAKLADA:
1500 izvodov

NASLOVNICA IN ZADNJA STRAN :
des. Luka Mitrović

Prispevki, objavljeni v reviji, niso uradno
stališče Ministrstva za obrambo Republike
Slovenije in Slovenske vojske.

**POKLIC,
PRI KATEREM
GREMO OD
BESED V AKCIJO.**

postanivojak.si